

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת בֹּא

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִנֵּי הַזֹּהַר, סְפִינֵי מִיחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכָף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִינֵי מִדְּהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי תִּשּׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאָקָא.
- ח. מִזְכֵּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנִּסְתָּר, וְלִהְיוֹת קָשׁוּר לְנִשְׁמַת הַרָשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאֹרֶז עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א
תַּשְׁרִי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ה..... אור הזהר המחלק
- ז..... הסכמות ומכתבים (המשך)
- ט..... שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א
- יא..... שבת בו תשוב
- טו..... זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים
- יט..... פשרות תפלין ומזוזות
- כא..... השבת בישראל כהלכתה
- כג..... ספורי הזהר
- כה..... מזפה הרבים כהלכתה
- כט..... אגרות הזהר

יראת שמים

כל מאן דאיהו דחיל חטאה אקרי אדם כו' [כל מי שהוא ירא חטא נקרא אדם].
(זוהר חלק ג' קמ"ה)

ביותר יוכל האדם לראות רוממות אל בהיטו השמים ורואה הכוכבים במסילותם על משמרותם מזהירים בזוהר אורם, ומזה יבוא לאדם יראה להבין רוממותו יתברך.
(נועם אלימלך פרשת לך)

ראשית חכמה יראת ה', באם יש לאדם רק קצת חכמה יכול הוא להגיע ליראת ה', שכל טוב לכל עושיהם, אולם בשביל לקיים תרי"ג מצוות צריכים להשקיע הרבה ראש ושכל טוב.
(שיחות החפץ חיים)

מורא מקדש

הרב בעל התניא אגרת הקודש דף קל"ח ע"א

...על כן שליחותיהו דרז"ל קא עבידנא לגזור גזירה שווה לכל נפש שלא לשוח שיחה בטלה משיתחיל השליח ציבור להתפלל התפלה עד גמר הקדיש בתרא שחרית ערבית ומנחה וכו'. והעובר בזה בזדון, ישב על הארץ ויבקש מג' אנשים שיתירו לו נידוי של מעלה ושב ורפא לו ולא חל עליו שום נידוי למפרע כל עיקר, כי מתחילתו לא חל כי אם על המורדים והפושעים שאינם חוששים כלל לבקש כפרה מן השמים ומן הבריות על העוון הפלילי הזה וכו'.

בית אברהם מבעל חיי אדם וחכמת אדם

תבחר מקום בבית הכנסת ובבית המדרש אצל אנשים יראים שאינם מדברים כלל, ואל תלכו בגאות לבכם לעמוד דוקא במקום גבוה ואינו מקפיד אם יש לו שכן רשע המדבר בבית הכנסת ואסור לעמוד בארבע אמותיו.

משנה ברורה סימן קכ"ד סעיף קטן י"ז

על כן יש לזהר מלומר תחנונים או ללמוד בעת חזרת השליח ציבור וכו', שאם הלומדים יפנו ללימודים עמי-הארץ, ילמדו מהם שלא להאזין לשליח ציבור ויעסקו בדברים בטלים חס ושלום, נמצאו מחטיאים את הרבים.

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

וּנִזְכָּה לְהִבְטָחַת אֱלֹהֵינוּ הַנִּבְיָא אִישׁ מִבֶּשֶׁר טוֹב

צא. וַיָּבֹאוּ רַבִּים וְכֵן שְׁלָמִים וַיִּהְיוּ מִנִּפְת צוּף דְּבָרֵי הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ כִּי נַעֲמֹ, וְנִזְכָּה לְהִבְטָחַת אֱלֹהֵינוּ הַנִּבְיָא אִישׁ מִבֶּשֶׁר טוֹב (זֶהר חֶלֶק ג' קכד): וּבִגִּין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאִי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי.

(הַסְכַּמַּת הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הַגָּאב"ד רַבִּי יִצְחָק יַעֲקֹב ווִיִּים זָכַר צַדִּיק לְבָרָכָה לְסֵפֶר הַזֶּהר עִם פְּרוּשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ לְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דָּנִיֵּאל פְּרִישׁ זָכַר צַדִּיק לְבָרָכָה)

נוֹדַע בְּשַׁעְרִים גָּדֹל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנֵי זֶהר אֲשֶׁר הִיא מִזְכָּה הַנֶּפֶשׁ, וַיִּשְׁוֹטְטוּ רַבִּים וְתַרְבָּה הַדַּעַת בְּעוֹלָם וְזֶה יִקְרַב בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם אֶת בִּיאַת הַגּוֹאֵל

צב. נוֹדַע בְּשַׁעְרִים גָּדֹל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנֵי זֶהר אֲשֶׁר הִיא מִזְכָּה הַנֶּפֶשׁ וּבִפְרִט בִּימֵי חֹדֶשׁ אֱלֹוֹל, וּמוּבָא בְּהַקְדַּמַּת כֶּסֶף מְלֶךְ שְׁאֲמִירַת הַתְּקוּנִים גְּרִידָא אֲפִלוּ בְּלִי הַבְּנָה הוּא תְּקוּן הַנֶּפֶשׁ גָּדוֹל וְכַעֲיִן זֶה מוּבָא בְּסִפְרֵי תְּלִמִּידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב... וַיִּשְׁוֹטְטוּ רַבִּים וְתַרְבָּה הַדַּעַת בְּעוֹלָם וְזֶה יִקְרַב בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם אֶת בִּיאַת הַגּוֹאֵל.

(הַסְכַּמַּת הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הַגָּאב"ד רַבִּי מֹשֶׁה אֲרִיֶּה פְּרִיֵּינְד זָכַר צַדִּיק לְבָרָכָה לְסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזֶּהר עִם פְּרוּשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ לְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דָּנִיֵּאל פְּרִישׁ זָכַר צַדִּיק לְבָרָכָה)

יַעֲשׂוּ רַשֵּׁם לְמַעֲלָה בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה

צג. גַּם אֲנִי מַצְטַרֵּף בְּהַדְיָהּ לְחִזְקוֹ וּלְאַמְצוֹ, וַיִּהְיוּ דְּבָרָיו נִחַת רוּחַ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיַּעֲשׂוּ רַשֵּׁם לְמַעֲלָה בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה.

(הַסְכַּמַּת הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק פּוֹסֵק הַדּוֹר רַבִּי שְׁמוּאֵל הַלֵּוִי וּוְאָזְנַעַר שְׁלִיט"א לְסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזֶּהר עִם פְּרוּשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ לְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דָּנִיֵּאל פְּרִישׁ זָכַר צַדִּיק לְבָרָכָה)

בְּלִי סֵפֶק שְׁחִבּוֹר קָדוֹשׁ זֶה יוֹסִיף הַרְבֵּה לוֹמְדִים בְּתְקוּנֵי זֶהר, וּבְלִי נֶדֶר בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא בְּרַצוֹנִי גַם כֵּן לְלַמֵּד בּוֹ אֶת כָּל תְּקוּנֵי זֶהר, וּבּוֹדָאֵי כָּל בְּנֵי גִילִי כֵּן יַעֲשׂוּ, וַיִּהְיֶה לָהֶם חִבּוֹר זֶה לְתוֹעֵלַת רַבָּה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְרַבֶּה הַדַּעַת דְּקַדְשָׁה.

צד. בְּלִי סֵפֶק שְׁחִבּוֹר קָדוֹשׁ זֶה יוֹסִיף הַרְבֵּה לוֹמְדִים בְּתְקוּנֵי זֶהר, וּבְלִי נֶדֶר בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא בְּרַצוֹנִי גַם כֵּן לְלַמֵּד בּוֹ אֶת כָּל תְּקוּנֵי זֶהר, וּבּוֹדָאֵי כָּל בְּנֵי גִילִי כֵּן יַעֲשׂוּ, וַיִּהְיֶה לָהֶם חִבּוֹר זֶה לְתוֹעֵלַת רַבָּה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְרַבֶּה הַדַּעַת דְּקַדְשָׁה,

זהר
השבת

וּיָקִים בְּנוֹ מֵאֲמֹר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ בְּרַעְיָא מְהִימָנָא (חֶלֶק ג' קכד:): עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִיטָעַם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיהּ מְגֻלּוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

(הַסֵּפֶר הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי יוֹסֵף לִיבְרַמֶּן שְׁלִיט"א רֹאשׁ מְתִיבְתָּא כּוֹלֵל שׁוּמְרֵי הַחוּמוֹת, לְסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזֶּהר עִם פֶּרוּשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ לְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָה)

לְקַבֵּעַ לְמוֹד שֶׁל עֲמוּד יוֹמֵי בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ חֶק וְלֹא יַעֲבֹר צֶה. וְאֶקְרָא בְּקוֹל גָּדוֹל לְבָנֵי תוֹרָה וְיֵרָאִי הַשֵּׁם, לְקַבֵּעַ לְמוֹד שֶׁל עֲמוּד יוֹמֵי בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ חֶק וְלֹא יַעֲבֹר, כְּדִי לְטַהֵר אֶת הַנֶּפֶשׁ וּלְהַחֲיֵשׁ אֶת גְּאֻלַּתָּנוּ וּפְדוּת נַפְשָׁנוּ.

(הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי יַעֲקֹב מֵאִיר שְׁכֵטֶר שְׁלִיט"א - נִדְפַס בְּלוֹחַ עֲמוּד הַיּוֹמֵי עַל יְדֵי מְרָכֵז מְתוּק מְדַבֵּשׁ שְׁנַתִּיסָד עַל יְדֵי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָה)

תּוֹרַת הָאֱמֶת, מִשְׁקַל מְכָרִיעַ לְזִכּוֹת כְּנֶגֶד פּוֹרְצֵי הַדּוֹר צו. יְדוּעַ וּמִפְרָסֶם גָּדֹל עֶרְךָ הַלְמוּד בְּסִתְרֵי תוֹרָה וּבִפְרָט בְּדוֹרוֹת אֱלֹהֵי הָאֲחֵרוֹנִים אֲשֶׁר בְּסִגְלַת הָעֵסֶק בָּהֶם תְּבוֹא הַגְּאֻלָּה וְכַהֲבִטְחַת הַרְשָׁב"י (רַעְיָא מְהִימָנָא נִשְׂא קכד:) דְּבָדָא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא וּבְרַחֲמֵי.

וַיֵּשׁ בְּהַשְׁתַּדְּלוּת זוֹ שֶׁהִיא בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת לְאַנְשֵׁי הָאֱמֶת לְלַמֶּדֶם תּוֹרַת הָאֱמֶת, מִשְׁקַל מְכָרִיעַ לְזִכּוֹת כְּנֶגֶד פּוֹרְצֵי הַדּוֹר שֶׁנִּתְרַבּוּ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים בְּיָמֵינוּ.

(הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי יַעֲקֹב מֹשֶׁה הֶלֶל שְׁלִיט"א רֹאשׁ מְתִיבְתָּא אֶהְבֵּת שְׁלוֹם - נִדְפַס בְּלוֹחַ עֲמוּד הַיּוֹמֵי עַל יְדֵי מְרָכֵז מְתוּק מְדַבֵּשׁ שְׁנַתִּיסָד עַל יְדֵי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָה)

עַל יְדֵי הַפְּצַת לְמוֹד הַזֶּהר בְּכָל תְּפוצוֹת יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה לְסוֹף וְקֵץ לְכָל צְרוּתֵינוּ תַּחֲלָה וְרֹאשׁ לְפָדְיוֹן נַפְשָׁנוּ

צו. הַנִּנִּי בָּזָה בְּקִרְיָא קְדוֹשָׁה מְעוֹמְקָא דְּלִבָּא... וְלַהֲנַיֵּג לְמוֹד עֲמוּד הַיּוֹמֵי בְּסֵפֶר הַזֶּהר... - וְעַל יְדֵי הַפְּצַת לְמוֹד הַזֶּהר בְּכָל תְּפוצוֹת יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה לְסוֹף וְקֵץ לְכָל צְרוּתֵינוּ תַּחֲלָה וְרֹאשׁ לְפָדְיוֹן נַפְשָׁנוּ וּלְהוֹשִׁיעַ בִּישׁוּעַת עוֹלָמִים.

(הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי יְחִיאֵל פִּישֶׁל אֵיזֶנְבֶּאד זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָה רֹאשׁ מְתִיבְתָּא שְׁעַר הַשְּׁמַיִם - נִדְפַס בְּלוֹחַ עֲמוּד הַיּוֹמֵי עַל יְדֵי מְרָכֵז מְתוּק מְדַבֵּשׁ שְׁנַתִּיסָד עַל יְדֵי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָה)

שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּסֵפֶר הַזֶּהר מֵדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עֲמוּד אֶחָד בְּכָל יוֹם, הוּא כְּתָרִיס בְּפָנֵי הַפְּרָעָנוֹת לְבִטֹּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְחִלָּאִים רָעִים

צח. רֹאוּי לְקַבֵּעַ לִיסַד שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּסִיעֶתָא דְּשִׁמְיָא בְּסִפְרָא קְדִישָׁא הֵדִין (סֵפֶר הַזֶּהר) מֵדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עֲמוּד אֶחָד בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא כְּתָרִיס בְּפָנֵי הַפְּרָעָנוֹת לְבִטֹּל

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָד)

מנחם מענדל פליישער

בס"ד, י' ניסן תשל"ד
לכבוד הרבנים הגאונים של הוועד שליט"א.
הנני מבקש לכבודכם שליט"א שיכניסו את שמי בוועד הכשרות ובוועד הפועל.
תודה רבה למפרע, בברכת חג כשר ושמח
מנחם מענדל פליישער רב דקהלת תפארת צבי איטיקא נ"י יע"א

אפרים גרינבלט

ב"ה, ר"ח תמוז תשל"ד.
שלום רב וכט"ס למתעסקים בדבר מצוה להוציא ירחון נחוץ מאוד בשם "מדריך הכשרות". קבלתי חוברת ב' ורצוף דמי מינוי \$4 לשנה. תחזקנה ידיכם וידי הציבור שילמדו מהירחון "דברים נכונים".
(א) בדבר רפואה בפסח אם יש בו חשש חמץ. נא לעיין בשו"ת אגרות משה אורח חיים ח"ב סי' ע"ב.
(ב) מה שהובא ממדרש תלפיות להחמיר בין שהסתכל עכו"ם. איך הדין אם היין מבושל? וכ"כ לברר אצל בית חרושת ליינ "קדם" אם היין שלהם מבושל דאם לא יש להזהיר שלא לשתות בבית כנסת שמי שלא נזהר בשבת נגע בזה.
(ג) בדבר בקבוקים של קפה איך מותר להשתמש בלי טבילה. נא לעיין מה שכ' בזה בשו"ת אגרות משה יו"ד ח"ב סימן מ' טעם להתיר.
(ד) ואחד אמר לי שאסור לנקות כלים בסבון שנעשה מחלב. ולכאורה האיסור הוא באכילה ממש אף שנפסל מלאכול הכלב, ולא לרחוץ כלים. וכבר דן בזה ג"כ שם באגרות משה סימן ל'.
(ה) משחת שיניים שיש שם חשש איסור כיון שיש בהם רק טעימה ולא בליעה הבאתי בספרי שו"ת רבבות אפרים שכעת עומד בדפוס מאוד אבקש להדפיס מכתב זה ובפרט המודעה בענין ספרי ואני מודה לכם ומאחל לכם הצלחה.
הדורש שלומכם הטוב בכבוד התורה ולומדיה ובכבוד מחזיקי הכשרות.

הרב אפרים גרינבלט
שו"ב, ממפיס טנסי

גִּזְרוֹת קְשׁוֹת וְחִלָּאִים רָעִים, וְלִהְשָׁפִיעַ שְׁפַע קֹדֶשׁ בְּרָכָה רַבָּה רְפוּאוֹת וְיִשׁוּעוֹת
עַד בְּלִי דִי.

(הגאון הצדיק המקביל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה - נדפס בלוח עמוד היומי על ידי מרכז
מתוק מדבש שנתניסד על ידי הגאון הצדיק המקביל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

שְׁלֹא יַעֲבֹר שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּלֹא זֹהָר

צט. בַּשֵּׁם הָרַב רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ זצ"ל: שְׁלֹא יַעֲבֹר שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּלֹא זֹהָר.
(חכם הרזים)

צָרִיךְ לוֹמַר זֹהָר בְּכָל יוֹם

ק. רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ זצ"ל אָמַר: צָרִיךְ לוֹמַר זֹהָר בְּכָל יוֹם. וּפְעַם אַחַת אָמַר
לִי, שְׁצָרִיךְ לוֹמַר ב' או ג' דָּפִים [בְּכָל יוֹם].
(חכם הרזים)

כְּשֶׁאֲנִי לוֹמֵד זֹהָר, אֲנִי מַתִּירָא לְדַבֵּר מִחֲמַת פֶּחַד

קא. רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ זצ"ל אָמַר: כְּשֶׁאֲנִי לוֹמֵד זֹהָר, וְכִשְׁאֲנִי פּוֹגֵעַ בְּאַיִזָּה מְקוּם,
אֲנִי מַתִּירָא לְדַבֵּר מִחֲמַת פֶּחַד, רַק אֲנִי יוֹשֵׁב וְרוֹאֶה בּוֹ וְאֵינִי מְדַבֵּר.
(מדרש פנחס, רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, קונטרס ה' אות י"א)

לְמוֹד הַזֹּהָר אַחֵר חֲצוֹת לַיְלָה אֶפְלוּ קִדְּם הַשָּׁנָה

קב. רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ זצ"ל נִהְגַּ לְהַזְהִיר בְּלְמוֹד הַזֹּהָר אַחֵר חֲצוֹת לַיְלָה אֶפְלוּ
קִדְּם הַשָּׁנָה.
(מדרש פנחס, רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, קונטרס י' אות ח')

שִׁלְחַן עֵרוֹךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְבָּ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

עש"ו

רבינו משה איסרלינג

הבית שבו נולד רבינו משה איסרלינג זצ"ל, בעל שו"ת 'דרכי משה' ו'תוספות' על שו"ת 'אורח חיים' של רמב"ם. נפטר ב'י"ג שבט ה'תקל"ח (1777).

מכון "הלכות שבת השנתית" - ללימוד כל או"ח "הלכות שבת" במעגל כל שבתות השנה שעל ידי "מפעל עולמו ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמב"א" אפר הקביה עשה לך קהלות גדולות ורדוש לפניהם ברכים הלכות שבת כדי שלמדו מפרך דורות הבאים להקחיל קהלות בכל שבת ושבת

אמר רחבי"א אמו רבי יוחנן כל החשון שבת כהלכות אפילו עובד עבודה זרה נדון אנוש מוחלץ לו

הלכות שבת השנתית

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת

לכל שבתות השנה - עמוד אחד ליום

חיוב ודיא לדוש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבור עליהם למחות פגע אחת בשנה. (מפר חסידים)

קורם הלימוד יאמר: הני רוצה הני ללמוד. כדי שיבאני תלמודי לדי מַעֲשֶׂה. וְלִיבִי מְרוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלִיבִי יִדְעִית הַתּוֹרָה. נִתְחַבְּרִי עוֹשֶׂה לָשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְעִיָּתָהּ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֱדֹנָי מִתְנַחֲמִים יִאֲהֲרֹנָה"ל על ידי הַנַּעֲלָם בְּהַחֲלִיל וְהַחֲמִימוּ בִּתְרוּכָא שְׁלֵמָה בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

עמ"י

רבינו יוסף קארו

הבית שבו נולד רבינו יוסף קארו זצ"ל, בעל שו"ת 'בית דין אברהם' ו'תוספות' על שו"ת 'אורח חיים' של רמב"ם. נפטר ב'י"ג שבט ה'תקל"ח (1777).

לצורך סעודה בפרט בסעודת חתונה או מילה ואין מוחה בידם ויש להחמיר במקום שאין צורך גדול דהא רוב תוספיקו חולקים על סברה זו. ועיין לקמן סימן ט"ז (ספ"ה ח):

א. אם אומר אדם לעבדו או לשפחתו ללחך עמו והדליקו הנא אף על פי שגם הם צריכים לו אין זה לצורך האני יהודי כיון שעיקר החליטה בשביל ישראל. הגה: ומוטר לומר לאני יהודי ללחך עמו לטול נר דלוק כבר הואיל ואני עושה רק לטול הנר בעלמא רבינו יוחס והנהגה מדיכא פוק קאמ דשבת והנהגה מימיו פוק ח"י:

ד. אם יש נר בבית ישראל ובא אינו יהודי והדליק בו אחר מותר להשתמש לאורו בעד נר ראשון דולק אצל לאחר שיכבה הראשון אסור להשתמש לאור השני וכן אם נתן שמן בנר הדולק מותר להשתמש עד כדי שיכבה השמן שהיה בו כבר ואחר כך אסור. הגה: ומותר למחות מאש יהודי שבא להדליק נר או להסותין פוק שו"ת:

ה. בארצות קרות מותר לאני יהודי לעשות מדורות בשביל הקטנים ומותרין הגדולים להתחמם בו ואפילו בשביל הגדולים מותר אם הקור גדול שהכל חולים אצל הקור ולא כאותם שנזהרים היתר אף על פי שאין הקור גדול ביום ההוא:

סימן רע"ז - שלא לגרום כיבוי הנר, וכו' ח' מעיפים

א. נר שמונה אחורי הדלת אסור לפתוח הדלת (מדיכא פוק ח' ומדיכא פוק כ"ב ובית יוסף בשם סמ"ג) שגם יכבדו הדלת. אבל לגעול הדלת כנגדו מותר (ומותר תימן סימן כ"ט) והוא חולק בחלון כשנגדו הנר שעל השולחן (מדיכא פוק כ"ב ובית יוסף בשם תוספות וטור). ואם הוא קבוע בחנות שאחורי הדלת אסור לפתוח הדלת ולגעול כדרכו שגם הוא הדלת נקשטת עליו ותכבדו אלא פותח ונגעל בנחת ואם הוא קבוע בדלת עצמו שפתחתו ונעילתו מקוב השמן לנר או שמתחמק ממנו אסור לפתוח ולגעול. הגה: ובנר של שעוה מותר לפתוח ולגעול אף על פי שהוא קבוע בדלת (בית יוסף):

ב. שמש שאינו קבוע אסור לו לבדוק כוסות וקערות לאור הנר מפני שאינו מכירין בין בנר שמן זית בין בנר של נפט (פירוש מין ופת לבן ודומה רע) שאורו רב. הגה: ויש מתירין שכל נפט אפילו בשמש שאינו קבוע (מדיכא פוק כ"ב בשם תוספות). אבל שמש קבוע מותר לו לבדוק לאור הנר כוסות מפני שאינו צריך עיון והבא אדם היה נר של שמן זית אין מורין לו לבדוק ואף על פי שהוא מותר גזירה שמה יסתפק ממנו. הגה: נהגו לכסות הקטנים שלא יהיו ערומים בפני הנרות משום כיווי מצוה וכן כתב הרמק:

סימן רע"ז - דיני נר שהדליק אינו יהודי בשבת, וכו' ח' מעיפים

א. אינו יהודי שהדליק את הנר בשביל ישראל אסור לכל אפילו למו שלא הדליק בשבילו. הגה: ואין חילוק בזה בין קצב לו שכן או אצל קצב או שעשאו בקבלנות או בשכירות והואיל והישראל נהנה ממלאכה עצמה בשבת אסור בכל ענין (הנהגה אשכנזי פוק קאמ דשבת ובית יוסף בשם סמ"ג וסו"ת). אבל אם הדליקו לעצמו או לצורך חולה ישראל אפילו אין בו סכנה, הגה: או לצורך קטנים שהוא כחולת שאין בו סכנה (מדיכא פוק קאמ דשבת). מותר לכל ישראל להשתמש לאורו והוא הדליק לעשה מדורה לעצמו או לצורך חולה ויש אוסרים במדורה משום הווינן שגם ירבה בשבילו. הגה: מיהו אם עשה אינו יהודי בבית ישראל מדעתו אין הישראל צריך לנא לאת אף על פי שזונה מן הנר מן המדורה (טור):

ב. ישראל ואינו יהודי שהסכים יחד והדליקו אינו יהודי נר אם רוב אינם יהודים מותר להשתמש לאורו ואם רוב ישראל או אפילו מחצה על מחצה אסור ואם יש הוכחה שלצורך אינו יהודי מדליקה כגון שאנו רואים שהוא משתמש לאורה אף על פי שרוב ישראל מותר. הגה: יש אומרים דמותר לומר לאני יהודי להדליק לו נר לסעודה שבת משום דסבירא ליה דמותר יהודי לאני יהודי אפילו במלאכה מגורה במקום מצוה (ר"ן פוק ח' אשכנזי ומהל בשם העשירי) שכל על נהגו רבים להלך בדבר לצוות לאני יהודי להדליק נרות

סדר הלימוד לשבת פ' בא

המשד סימן רעה - בדברים האסורים לעשות לאור הנר בשבת

א. ודוקא אחר אבל שנים קורין ביחד שאם בא האחד להטות (פירוש להטות הנר כדי שישגוע השמן לתפילה) ויכירנו חבירו והוא שקורין בענין אחד שאז ישגוע האחד כמה שיעשה חבירו אבל בשני ענינים לא. הגה: ויש אומרים דבשני ספרים אפילו בענין אחד אסור (בית יוסף) ולכן אסור לומר פיוטים בליל יום טוב שחל להיות בשבת בבית הכנסת וכן נהגו (מדיכא פוק ח' וסמ"ג וסו"ת):

ג. אם יש אחד עמו אפילו אינו קורא ואומר לו את דעתך עלי שלא אטע מותר והוא הדין אם אומר כן לאשתו:

ד. אדם חשוב שאין דרכו בחול להטות מותר בכל גומא:

ה. במדורות אפילו עשרה אין קורין משום דהואיל וספרים רחוקים זה מזה ועוד שזונבות האורים סמוכים להם אין זה מכיר כשגם חבירו להבעיר ולהתות:

ו. תנוקות של בית רבן קורין לאור הנר מפני שאימת רבן עליהם:

ז. מותר לקרות כמה מדורות כעין ראשי פרקים הוא מוכיר אסור שבת ואין ישיבת:

ח. נהגים לקרות בליל יום כיפור במחזורים מפני שאימת יום הכיפורים עליהם:

ט. ליל ספסל להיות בשבת מותר לקרות ההגדה בספר משום דהוי כעין ראשי פרקים דאין עם הארץ שלא תהא שגורה בפיו קצת:

י. הרב יכול לראות לאור הנר מתיכן כפיא התנוקות ולסדר ראשי הפרשיות כפיא בספר וקורא כל שאר הפרשה על פי וראשי פרשיות לאור דוקא אלא כל שיעור הפרשה על פה וקצת צריך לראות בספר שרי שפאחר שאינו מעיין בספר תמיד את ליה הכירא ולא אתי להטוי:

יא. כלים הדומים זה לזה וצריך עיון להבחין ביניהם אסור לדקן לאור הנר ואפילו להבחין בין גדידי לבגדי אשתו אם הם דומים אסור לבדוק:

מחללי לו

כל עוונותיו

הנה מוכה כאן ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחלק לך שבתות השנה. קמור אחד ליום. כך יגמור לך הלכות שבת במעגל כל שבתות השנה. ויזהר שימחלו לו כל שונותיו. ואף יפרסם בפני קניסות ובבתי מדרשות. ובשבתות. ויזהר שימחלו! מחברים וידידים. לזכות את הרבים להיות כן שלום תבא! על ידי לימוד "שולחן ערוך" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המבקש את הלכים

גליון מ"ו - שבת פרשת בא [15]

וזכר לנפנים צדיקים!

כל השנה

שבת

הלכותיה

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת

-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקנית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת:

0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

זהר
השבת

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מִסְפָּר שְׁכָר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי פֶעֶל שֵׁם טוֹב

גילוי גדול שנשמה אחת גילתה להרב הקדוש בעל ראשית חכמה
עוד כתב שם בפלא יועץ וזה לשונו: וכבר גילתה נשמה אחת להרב
הקדוש בעל "ראשית חכמה", שמדקדקין על האדם מן השמים
הרבה יותר ממה שהוא חושב, והאלקים יביא במשפט על כל. ולכן האיש
הירא ורך הלבב יזהר וישמר מכל חטא כמפני חרב. ואם חטא יחיש מפלט
לו, עד אשר לא יבואו ימי הרעה וימים אשר לא יועיל החרטה. ובעוד יש
בו כח, כל אשר בכחו לעשות יעשה.

אמנם יראה זו קורא אותה בזוהר הקדוש (בראשית, דף י"א ע"ב) 'יראה רעה,
שנמצא שאינו ירא את ה', אלא ירא לנפשו, ואפילו הכי גם יראה
זו היא טובה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. אמנם יראת ה' טהורה היא",
שירא יראת הרוממות בגין דאיהו רב ושליט וכו', כי גדול ה', ולגדולתו
ולשלימות מדותיו וידיעתו אין חקר ואין מספר. ולא כל אדם זוכה ליראה
זו, אלא הכל לפי התעוררותו ולפי מעשיו של אדם ולפי שקידת לימודו
בספרים המלמדין לאדם דעת ויראת ה'.

הערות

וכו' עכ"ל.

יא. ובספר דעת משה (פרשת מטות) כתב וזה לשונו: במדת היראה לבד אי אפשר לעבדו
כי חלילה היו בטלים במציאות, וכמו ששאל אחד את הרב הצדיק מוה"ר זוסיא
זצללה"ה ללמדו איך לעבוד את ה' ביראה, והוריד הרב ידו ונפל אותו האיש על פניו
ארצה ולא יכול לקום על עמדו מגודל היראה, עד שהניף הרב ידו אזי קם על עמדו,
רק צריך לצרף מדת אהבה בכדי שנוכל להיות קיימים ותקיים נפשינו בקרבנו עכ"ל.
ובספר זרע קודש (פרשת תצוה) כתב בשם הגאון הקדוש מוה"ר שמשון מאוסטראפאליע
זצוק"ל כי אהבה ויראה מצטרפין אותיותיהם, חצי תיבה מזו וראש התיבה וכן מזו
תצרפם וכן חצי השני מב' תיבות תצרפם ויהיה גם כן צירוף יראה אהבה.
ובספר בני יששכר כתב בשם תלמידי הבעל שם טוב זצוק"ל, האדם אין צריך לטרוח
רק אחר היראה, ואהבה תבא לו ממילא מן השמים, כי דרכו של איש לחזור אחר
אשה אשת חיל יראת ה' עכ"ל.

מצוה יראה היא מצוה תמידית בכל רגע

עוד כתב בפלא יועץ (שם) וזה לשון קדשו: ועיקר גדול לכל דבר שבקדושה הוא ההשתדלות והשקידה, וידוע, שמצוה לירא את ה' הנכבד והנורא היא אחת מתרי"ג מצוות, ורבה היא, והיא מצוה תדירית, שבכל עת ורגע שיזכור ליראה את ה'י, מקיים מצוה דאורייתא. וזו אחד מן הדברים שלא יוכל האדם לומר בשום רגע שהיה רוצה לקיים מצוה, אבל אין בידו, כי יש המצוות התלויות במחשבה ובזכירה דסגי בידיה לקיימן תדיר, בשבתו בבית ובלכתו בדרך ובהיותו בחברת אנשים או טרוד בעסקיו ויושב בחנות וכדומה לא יפנה לבו לבטלה, אלא יחשוב מחשבות טהורות, ובזה מקיים מצוות, והקדוש ברוך הוא קובע לו שכר.

על ידי מצות יראה ישמר מכל דבר רע

וכתב שם עוד, ומה טוב שיהיה שגור בפיו לומר כפעם בפעם פסוק "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים ט"ז, ח), ויצויר את השם נגד עיניו נקוד בניקוד יראה או בניקוד שכינה, כי כן כתבו משם האר"י ז"ל (ליקוטי תורה, פרשת בא), שהוא מסוגל ליראה (ואני ראיתי אנשי מעשה, שהיו כותבים בקלף או בנייר שלשה תיבות הללו: יהו"ה, אהבה, יראה: והיו קושרין אותו תחת אצבעותיהם באופן שלא יראה הוצה, להיות לזכרון בין עיניהם תמיד בשבתם בבית ובלכתם בדרך). והנה מצוה זו של היראה, רעותיה מובאות אחריה, שעל ידה ישמר מכל דבר רע. ואשרי אדם מפחד תמיד, שמא חס ושלום יגרום צער וכעס למלך"י רם ונשא, איום ונורא, ויחרד האיש וילפת, ויסור מרע ויעשה טוב לעשות נחת רוח ליוצרו עכ"ל.

הערות

יב. ובספר מאור עינים (פרשת שמיני) כתב בשם הבעל שם טוב זצ"ל, שכל הפחדים אפילו בבעלי חיים המגיע לאדם, היא כוונת השם ברוך הוא להפחידו כדי שיזכור לירא את ה', ואם האדם חכם ומתבונן את זה אז אין שום דבר המפחידו להרע לו, מחמת שבתחלה היתה כוונת השם ברוך הוא להפחידו לא משום שיענישו על ידי הפחד, כי אם שמפחד זה יבוא לירא ולפחד מהשם, וכן יעשה האדם, אבל אם האדם לא יתבונן את זה ולא יפחד וירא מהשם אז באה עליו הרעה שהיה מפחד ממנה. וזהו אשרי אדם מפחד תמיד, היינו שבכל הפחדים המגיעים עליו על ידי זה הוא ירא מהשם ומתפחד ממנו תמיד, ואז אשרי לו עכ"ל.

יג. ובספר אמרי צדיקים מהרב הצדיק הקדוש מוהר"ר דוב בער ממעזריטש זצ"ל זי"ע כתב על זה משל לאיש חיל שבא לקראו אל המלך, החכם אינו מדבר עם השליח כלל.

עיקר התחלת העבודה היא היראה

בספר מאור ושמש פרשת עקב כתב, וזה לשונו: ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו בכל לבבך ובכל נפשך וגו'.

בגמרא דברכות (דף ל"ג ע"ב) אמרינן אטו יראה מילתא זוטרתא היא אין לגבי משה מילתא זוטרתא משל וכו', וקשה (ועיין ג"כ ס' תניא קדישא פ' מ"ב.) הלא משה אמר זאת לישראל ואצלם ה' היראה דבר גדול ואיך שייך לומר כי אם ליראה. ועוד קשה, הלא אמר גם כן וללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו, ואיך אמר להם שהקדוש ברוך הוא אמר להם שאינו שואל מהם כי אם ליראה, שמשמע הוא ולא יותר.

ונראה לפרש, דהנה כתיב (תהלים קיא, י) ראשית חכמה יראת ה', משמע שעיקר התחלת העבודת היא היראה, שצריך להיות ירא שמים קודם שלומד תורה שהיא החכמה, והלא אמרינן בגמרא (אבות פ"ב מ"ה) אין בור ירא חטא, ובגמרא (שבת דף ל"א ע"ב) אמרינן אמר רבה בר רב הונא כל אדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזבר שמסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצוניות לא מסרו לו בהי עייל, מכריז ר' ינאי חבל על דלית לי' דרתא ותרעא לדרתא עביד, וקשה גם כן אהדדי, שמרבה בר המשך בסוף עמוד לב

הערות

והשוטה, התחיל לשחק עמו, ולשטות ולהבל יגיעו. כך כל הדברים הבאים להאדם הן יראה הן אהבה, ילך להמלך יתברך שמו, עד כאן לשונו. **יד.** ובספר עץ הדעת טוב מהרה"ק רבי עזיאל מייזליש זצ"ל כתב: שמעתי מפי איש קדוש וטהור רבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה על הפסוק: "כי אם ליראה את ה' אלקיך", על דרך משל: אם האב מצוה את התינוק, שלא ילך בדרך יחף פן יזיק את עצמו ברגליו, הנה זה הוא היראה שאצל האב שלא יכאב לתינוק, אבל התינוק אינו מרגיש ואינו יודע מזה, ורוצה לילך יחף, רק שמתיירא מאביו שלא יכנו ויעניש אותו מחמת שעובר על דבריו. ואם כן, יראתו של הבן אינה שווה ליראתו של האב. מה שאין כן אם הבן הוא חכם, ואז מתיירא גם הוא לילך יחף שלא יזיק את רגליו. ואז יראת האב שווה ליראת בנו. נמצא ששניהם מתכוונים לדבר אחד. כך הקדוש ברוך הוא ציוה לנו תרי"ג מצוות, כדי לזכות את ישראל, כי בלתי המצוות אי אפשר לקרב את עצמנו להשם יתברך, כי אנחנו מגושמים מאוד, ומכח קיום המצוות אנחנו קונים לעצמנו שלימות. וזהו ענין לזכות את ישראל, זכות הוא מלשון הזדככות, וזוהי הכוונה בפסוק: "מה ה' אלקיך שואל מעמך, כי אם ליראה את ה' אלקיך", את הוא מלשון עם, והפירוש: שיהיה לך יראה שתהיה שוה עם יראת הבורא יתברך שמו, שרוצה בטובתך, שלא תחטא חס ושלוש, עכ"ל.

מזמור לתודה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זהר השבת"

מוהר"ר יהושע לייב

וזוגתו דלית פיין שיחיו

בזכותם יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28.000 שנה תורה [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר" ו"ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליהם שיזכו להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ולזכות בנו הילד היקר הנחמד

קסם יוסף בן דלית שיחיו

שיזכו אביו ואמו לגדלו ולחנכו לתורה ולחופה ולמעשים טובים בבריאת השלימות עד מאה ועשרים שנה

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכו כל משפחתו וכל עם ישראל לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, אמן כן יהי רצון.

זהר על מעלת ושמירת השבת

וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

המלים של הפרשיות עולות למעלה

ולכן כשמתעטרת פרשה זו, עולות אותן המלים של אותה הפרשה שנשלמה בצבור, ואותה מרכבה לוקחת אותם, זו שממנה על אותה פרשה, ומעלה אותם לפני הקדוש ברוך הוא, ואותם מלים ממש עומדות לפניו ואומרות: אני פרשה פלונית שהשלימוני צבור פלוני כך וכך.

ועל דא, בד מתעטרא פרשתא דא, סלקן אינון מלין דההיא פרשתא, דאשתלים בצבורא, ונטיל לון ההוא רתיבא, דממנא בההיא פרשתא, וסליק לון קמי קדשא בריך הוא, ואלין מלין ממש, קיימין קמיה ואמרין, אנא פרשתא פלגיא, דאשלימו לי צבורא פלוני, הכי והכי.

כלן מתעטרות בתוך הכסא הקדוש

אם השתלמה כראוי לה, מעלים את אותן מלים, ומתעטרות על הכסא הקדוש, ואותה מרכבה משמשת לפניו, כל מרכבה ומרכבה, הפרשה של כל שבת ושבת, וכלן מתעטרות בתוך הכסא הקדוש, ובהן היא עולה להתיחד למעלה למעלה, והכל נעשה כלל אחד. משום כך, אשרי חלקו מי שמשלים פרשת כל שבת

כלן מתעטרות בתוך הכסא הקדוש

אי אשתלים בדיקא חזי ליה, סלקין אינון מלין, ומתעטרין על בורסיא קדישא, ומהוא רתיבא משמשא קמיה, כל רתיבא ורתיבא, פרשתא דכל שבתא ושבתא, וכלהו מתעטרין בגו בורסיא קדישא, ובהו איחי סלקא לאתיחדא לעילא לעילא, ואתעביד פלא בלא תדא. בגין כך, ופאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא

דָּכַל שַׁבָּתָא וְשַׁבָּתָא, בְּדָקָא יָאוּת,
בְּמָה דְּאַפְסִיקוּ לְעִילָא.

וְשַׁבָּת כְּרָאוּי כְּמוֹ שְׁפָסְקוּ אוֹתָהּ
לְמַעְלָה.

קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
תִּרִי זְמַנִּי, קְרִינֵן בְּסִפְר תּוֹרָה
בְּשַׁבָּתָא, בְּמִנְחָה, בְּשַׁעְתָּא
דְּדִינָא תְּלֵיא, לְעִידֵן עֶרֶב. צְרִיכִין
לְאַבְלָלָא שְׁמַאלָא בִּימִינָא, דְּהָא
אוֹרִייתָא מִתְרִין סִטְרִין אֲתִיחִיבַת,
דְּכַתִּיב, (דְּבָרִים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ,
יְמִינָא וְשְׁמַאלָא. בְּגִין כֵּךְ סִפְר תּוֹרָה
בְּמִנְחָה דִּי בַּעֲשָׂרָה פְּסוּקִין, אוּ יִתִּיר,
אַבְל לֹא שְׁלִימוֹ דְּפִרְשָׁתָא, דְּהָא
שְׁלִימוֹ דְּפִרְשָׁתָא לֹא הוּי, אֶלָּא
בִּימִינָא, וְיְמִינָא תְּלֵיא עַד שַׁעְתָּא
דְּמִנְחָה, וְהָא אוּקְמוּהָ.

קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
פְּעַמִּים קוֹרְאִים בְּסִפְר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת;
בְּמִנְחָה, בְּשַׁעָה שֶׁהֵדִין תְּלוּי לְעַת
עֶרֶב, צְרִיכִים לְהַכְלִיל שְׁמַאל בִּימִין,
שֶׁהֲרִי תּוֹרָה נִתְּנָה מִשְׁנֵי צַדִּדִּים,
שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ,
מִימִין וְשְׁמַאל. מְשׁוּם כֵּךְ לְסִפְר
הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בַּעֲשָׂרָה פְּסוּקִים
אוּ יוֹתֵר, אַבְל לֹא שְׁלֵמוֹת הַפֶּרֶשָׁה,
שֶׁהֲרִי שְׁלֵמוֹת הַפֶּרֶשָׁה אֵינָה אֶלָּא
בִּימִין, וְהִימִין תְּלוּי עַד שַׁעַת הַמִּנְחָה,
וְהֲרִי פֶּרֶשׁוּהָ.

קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי
בְּשָׁנִי בְּשַׁבָּתָא, וּבַחֲמִישִׁי בְּשַׁבָּתָא,
בְּגִין דְּקָא נִחְתִּין דְּרִגִּין
לְתַתָּא, דְּאִינוּן בְּלָלָא דְּאוֹרִייתָא. וְאִי
תִּימָא, הָא גְּבִיאִין מִתְפָּרְשֵׁן לְתַתָּא.
אֶלָּא הִכִּי הוּא וְדָאִי, אַבְל הִנֵּי
דְּלַתַתָּא, בְּלֵהוּ בְּלָלָא דְּאוֹרִייתָא, וְכָל
חַד וְחַד בְּלִיל לְכָל חַד וְחַד.

קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי
בְּשָׁנִי בְּשַׁבָּת וּבַחֲמִישִׁי בְּשַׁבָּת, מְשׁוּם
שִׁינְדוֹת הַדְּרָגוֹת לְמִטָּה, שֶׁהֵם כָּלִל
הַתּוֹרָה. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי גְּבִיאִים
הַתְּפָרְשׁוּ לְמִטָּה - אֶלָּא כֵּךְ זֶה וְדָאִי.
אַבְל אֵלֶּה שְׁלֵמוֹתָהּ, כָּלֵם כָּלִל שֶׁל
הַתּוֹרָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹלֵל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד.

בשרות תפילין ומזוזות ”וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְכָה וּלְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ” (שמות יג, טז)

מפתח

- סימן א. סוגי אנשים שקונים תפילין ומזוזות.
 סימן ב. כור המבחן באיזו מדריגה עומדים (אדם ניכר... בכיסו).
 סימן ג. מעשה נורא עם הרב ר' אליעזר זירקין של”א.
 סימן ד. כמה רבבות מואחב”י היו מניחים כל יום תפילין פסולים, שהבתים לא היו מרובעות.
 סימן ה. נוסח המודעה שנדפסה ב”מדריך לכשרות”.
 סימן ו. המזוזות שיש לנו - האם הם באמת כשרים?
 סימן ז. מעשה נורא מספר ”הגן”.
 סימן ח. מעשה נורא מאוירון שנפל עם 179 בני אדם ורק 5 יהודים ניצלו.

בשרות תפילין ומזוזות

בו יבואר בירורים נוראים מה שנתגלה לנו מספר ”מחקר סת”ם”, בעניני תפילין ומזוזות, ובפרקים האלו רואים גודל השכר למי שיש לו תפילין ומזוזות כשרים, והעונש למי שאין לו.

❦ סימן א ❦

סוגי האנשים שקונים תפילין ומזוזות

המודקדק ביותר על כשרות התפילין, קונה את התפילין אצל סופר תלמיד חכם וירא שמים, וקונה תפילין ומזוזות מהודרים ביותר, ולא איכפת

לו אודות יקרות התפילין והמזוזות*, כי העיקר אצלו שיהיו בתכלית ההידור. **ואם** שמוע ישמע על הקלף שאינו כראוי, או על הבתים והרצועות וכדומה, הוא קונה פרשיות אחרות או בתים אחרים, כי העיקר אצלו שיהיה בתכלית הכשרות, ואם מפזרים כסף בזמנים אלו על בגדים או על מידי דאכילה, כל שכן שצריכים לפזר על מצוות גדולות וחשובות כתפילין ומזוזות. **סתם** מדקדק במצוות קונה אצל סופר תלמיד חכם וירא שמים, אבל רוצה דוקא שיהיה בזול.

אנשים פשוטים הולכים לחנות הספרים, וקונים אצל בעל החנות (דבדרך כלל הוא יהודי שמעוטר בזקן ופיאות) ומבקשים לקנות מזוזה או זוג תפילין כשרים, ואפילו מהודרות. לדאבונינו נכשלים קונים אלו בקניית תפילין ומזוזות פסולים לגמרי, שנפוצים היום לאלפים ולרבבות, בעוה"ר. **המוני העם** (שתוקף יהדותם הוא למחצה לשליש ולרביע) **הולכים למאנהעטן וקונים בחנות גדולה** (הנקראת דעפארטמענט סטאר) **תפילין ומזוזות סתם, שאין להם שום חזקת כשרות.**

❦ סימן ב ❦

בור המבחן באיזה מדרגה עומדים (אדם ניכר... בביסוס)

בקניית התפילין והמזוזות ניכרת מידת התקרבותו של האדם להשי"ת. אם הוא מסוג א': שמדקדק ביותר על כשרות התפילין, אזי לא איכפת ליה אם עולה כסף, כי הוא רוצה דוקא תפילין או מזוזות כשרים ומהודרים ביותר.

א. עיין שער המצות להאריז"ל פרשת עקב (מצות צדקה), וזה לשונו: בענין הצדקה והמצות, לא היה קמצן כלל... גם כשהיה קונה איזה מצוה, כגון תפילין, או אתרוג, לא היה מקפיד לדעת כמה יתן במצוה ההיא, אלא היה פורע כל מה שהיו שואלים לו בפעם (ראשונה), והיה אומר למוכר, הרי המעות לפניך, קח כל מה שתמצא. וכמו שכתב בזהר בפרשת תרומה (דף קכ"ח ע"א). עכ"ל.

אם הוא מסוג ב':

סתם מדקדק במצוות, הרי שמוכן לשלם כסף שיהיו התפילין או המזוזות כשרים למהדרין, אבל אינו מוסר את נפשו בעד זה, ואם אינו מוצא תפילין או מזוזות מהודרים ביותר, לא ימסור נפשו בעד זה, דהרי לא מצא.

אם הוא מסוג ג':

הוא מאותם האנשים שנקראים "א איד ביז די קעשענע", דאם נוגע כבר לכיסו, אינו מעוניין לקנות תפילין כשרים ומהודרים, ודי בעבורו אם יקנה את זה בחנות "כלבו"...

❖ סימן ג ❖

מעשה נורא מהקלף, עם הרב ר' אליעזר זירקינד שליט"א

בחדש אדר תשד"ם, נודע בשער בת רבים שהקלף של תפילין שכמה אנשים מבני ישראל החרדים לדבר ה' בארצנו הקדושה ובחון לארץ משתמשים בהם, נעבד בבתי חרושת של עכו"ם, בלי שום השגחה או סימונים, והדבר נשתתק אז בלי פירסום ורעש.

ברם זכור אותו האיש לטוב, הרב החסיד ר' אליעזר זירקינד שליט"א, סופר ושו"ב חשוב, חסיד חב"ד, שכשנודע לו שכל הקלף שמכרו אז היו פסולים ממש, ועפ"י הלכה נכתבו כל ספרי תורה, תפילין ומזוזות בפסול, התקשר לרב אחד בטלפון, שיבוא אליו בהקדם הכי האפשרי.

כשהגיע הרב... לביתו, סיפר לו, איך שרוב יהדות החרדית משתמשים בתפילין ומזוזות פסולים ל"ע, וקוראים בספרי תורה פסולים, וזאת, לא משום שהסופרים אינם יראים ושלמים, אלא משום שהקלף נעשה בפסול. והסביר לו מציאות והשתלשלות הענינים. גם הראה לו המקורות בספרי הלכה, שאף בדיעבד פסולים. אחר כך שאל אותו, כדת מה לעשות, ואמר לו: יש לכם הכח והאמצעים לפרסם דבר זה, על כן תעשו למען השם מה שביכלתכם.

על זה ענה הרב... להרב זירקינד: ראשית, צריכים לפרסם בכל העתונים שנתהוה מכשול גדול בקלף שסופרי סת"ם חרדים קונים עבור כתיבת תפילין ומזוזות, שכולם פסולים בעוה"ר, על כן יפרסם נא כבודו בעתונים, שאלו שכתבת להם ספרי תורה תפילין ומזוזות על הקלף שלא היה כשר, יבואו

אליו ויכתוב להם תפילין ומזוזות וספרי תורה שנכתבו על קלף כשר שנעשה בתכלית הכשרות, חנים אין כסף.

הרב זירקין שליט"א כתב מכתב על אתר, והדפיסו בעתון "דזשואיש פרעס", וציוה לתלות צילום של המכתב גם בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות, שהוא מוכן לכתוב מחדש תפילין ומזוזות בחינם, וכן עשה. אבל לדאבונינו שום סופר אחר לא עשה כמעשהו של הרב זירקין.

שנית: צריכים לעשות צילומים מכל המראי-מקומות, ולשלחם לגדולי הרבנים, שיכתבו תשובות אודות ענין זה, כדי שכאשר ישאלו אותם בני אדם, ידעו תיכף את המצב לאשורו, ויענו הלכה למעשה.

הרב ישב איתו משך לילה אחת, וצילמו מכל ספרי השו"ע והפוסקים (אגב, הרב זירקין שליט"א יש לו ספרי ענקית, שהכילה אלפי ספרים יקרי המציאות), ועוד באותה לילה שלחו את הצילומים לכל הרבנים החשובים. [אגב, הרב זירקין שליט"א היה מעבד קלף במרתף שבביתו, אבל לא היה מספיק בעד כל הקונים שלו, והוצרך לקנות גם כן ממקומות אחרים].

בעזר השם עלה בידו אז, שכמה וכמה אנשים מבני ישראל, בארץ ישראל ובארה"ב, קנו אז קלף אצל יהודי אחד בארץ ישראל, שהיה מעבד את הקלף מתחילה ועד סוף, ואף שעלה ביוקר. שילמו אז ארבעה או ששה דאלאר בעד כל קלף של מזוזה.

המשך יבא בעז"ה

ב. עיין שו"ע או"ח הל' תפילין (סימן ל"ב סעיף כ'), וזה לשונו: **עונש הסופר מרובה, לכן צריך להיות מאוד ירא שמים וחרד לדבר השם כו', עכ"ל.** וכתב ע"ז בעטרת זקנים שם, וזה לשונו: מכל שכן שלא ליתן לנערים המתלמדים לכתוב תפילין, ובודאי עתיד ליתן את הדין. על כן ראוי למנות בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר כותבי תפילין מהוגנים כמו שממנים שוחטים ובודקים, עכ"ל. וכתב על זה בפרמ"ג (משבצות זהב) ס"ק י"ט, וזה לשונו: **בוודאי עונש הסופר יותר מהשוחט מאכיל טריפות, דזה לאו וזה מכשיל במ"ע**, שאין מניחין תפילין. ואף אם נאמר ל"ת חמור מעשה (יבמות פ"ק), מכל מקום ברכה לבטלה [עיין או"ח סימן רט"ו ד] י"א דהוה לא תעשה ד"ת בכל יום [עיין מג"א שם ס"ק ו'], עכ"ל.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קמו. רצה הקב"ה לזכות את ישראל לקדש כל אחד מישראל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, ונתן לנו את תורתו הכלולה מתרי"ג מצוות, כל מצוה מחזק איבר אחד, וכל עוד שלא קיים פלם הרי עדין חסר איבר והוא בעל מום ומכרח לבא בגלגול עד שיתקן ולא פל אדם יוכל לזכות לקיים את פלם מפני כמה עכובים ומניעות, הנחילנו הקב"ה מתנה טובה ושבת שמה שעל ידי שמירתו את השבת כהלכתו מקיים כל תרי"ג מצוות בפעל, ובזה עושה לבוש רוחני על כל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו ושורה עליו הנשמה קדושה ואז יבער רוח הטמאה ממנו כי כשהוא קם זה נופל. ונתבאר מזה שאם אדם מישראל רוצה לגשת אל הקדש ולהיות צדיק גמור אין לו שום תקנה אחרת רק על ידי שמירת שבת כהלכתו כי אז שורה עליו הנשמה קדושה כאלו קיים כל התרי"ג מצוות בפעל.

קמו. וכן אם ירצה אדם לעשות תשובה שלמה על כל עונותיו בין על הידועים בין על שאינם ידועים לו שתקנתם לקיים חבילות חבילות של מצוות, וזה אי אפשר, והחי יתן אל לבו, את התועלת הנפלאה הנה לנפשו רוחו ונשמתו וישמר שבת בכל יכלתו וטוב לו בעולם הזה ובעולם הבא (שם אות ד' בשם ספר הזכירות).

קמח. עבודה זרה ודכוותיהו כולל כל חמשים שערי טמאה ולכן מומר לעבודה זרה ולחלל שבת הוי מומר לכל התורה, וכמו שבד' מאות יום רצופים כשמרשיע נכנס לכל נ' שערי טמאה כך על ידי עבודה זרה נכנס מיד לכלם, וכן שמירת שבת הוא כלל כל התורה ועל ידי שמירת שבת כהלכתו יוכל לנכנס בכל נ' שערי קדשה בפעם אחת כמו אם יצדיק מעשיו ת' יום רצופין (כמבאר בחסד לאברהם שאי אפשר לנכנס לכל נ' שערי קדשה אם לא יצדיק מעשיו ת' יום רצופים), ועין שמירת שבת יוצא מכל הטמאה בפעם אחת ונכנס לקדשה וכאמור (שם בשם הערבי נחל פרשת שמיני).

קמט. אפלו לתורה אי אפשר להגיע כי אם על ידי שמירת שבת (מאור עינים פרשת ויקהל, מובא שם אות ו').

קנ. שְׁקוּל שַׁבַּת נֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה (אור החיים הק פּרשת ואתחנן על הפסוק וידעת היום).
קנא. אֶחָד מִתְקוּנֵי מִדַּת הַיְסוּד הוּא שְׁמִירַת שַׁבַּת כְּהִלְכָתָהּ (יסוד יוסף, קיצור שולחן ערוך הלכות אישות בסופו).

קנב. הַשַּׁבַּת מִגִּין עָלֵינוּ מִכָּל דְּבַר רַע וְשַׁעֲבוּד מִלְכִּיּוֹת (יער"ד ח"ב מובא במנחת שבת ע"ב י).

קנג. עַל יְדֵי שְׁשׁוּמֵר שַׁבַּת פָּרְאוּי יִהְיֶה סִבָּה שְׂיִהְיֶה שׁוּמֵר יָדוֹ מַעֲשׂוֹת כָּל רַע (כלי פז עה"כ אשרי אנוש יעשה זאת, מנחת שבת שם ט"ז).

קנד. הַשׁוּמֵר שַׁבַּת מֵרַחֵק מִן הָעֵבֶרָה (פרי שבת בשם המכילתא, מנחת שבת שם).
קנה. בְּכָל הַמַּצּוֹת אֵין מַצִּילִין מֵיִצֵּר הָרַע רַק בַּעֲדֵינָא דַּעֲסִיק בֵּה, וּמַצּוֹת שַׁבַּת כְּהִלְכָתוֹ וְכַהֲגֵן מַצְלָת מִן הַחֲטָא בְּכָל יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ אֲף בַּעֲדֵינָא דְלֹא עֲסִיק בֵּה, וּמִי שְׁשׁוּמֵר שַׁבַּת כְּהִלְכָתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל וְשׁוֹלֵט בִּיִצְרוֹ וְהוּא מֵרַחֵק מִן הָעֵבֶר (השם).

קנו. מִי שֶׁנֶּחַ בַּשַּׁבַּת קָדֵשׁ בִּל"ט מְלֹאכּוֹת נִקְרָא "צַדִּיק תָּמִים" וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה עָלָיו בַּשַּׁבַּת קָדֵשׁ בְּנִשְׁמָה יִתְרָה (סה"ק רב ייבי סו"פ נח עה"כ אלה תולדות נח).

קנז. בַּעַת שְׁהָאֲדָם מְשַׁמֵּר הַשַּׁבַּת גּוֹזֵר גְּזֵרָה וְהַקֵּב"ה מְקִימָהּ (מנחת שבת ע"ב י"ח).
קנח. בַּסֵּפֶר מְגִלָּה עֲמָקוֹת דְּאֵלֵיהּ יוֹשֵׁב בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת תַּחַת עֵץ הַחַיִּים וְכוּתֵּב זְכוֹיֹת שֶׁל שׁוּמְרֵי שַׁבַּת (מנחת שבת שם, ועיין מגן אברהם סו"ס רצ"ה).

קנט. צָרִיד אָדָם לְהֵאָרִיד אָפוּ עַל כָּל עֲנָן וְלֵהִיּוֹת עָנָן בְּתַכְלִית בְּיוֹם הַשַּׁבַּת כְּמוֹ שְׁהַקֵּב"ה מֵאָרִיד אָפוּ עַל הָרָשָׁעִים שְׁבִגְיָהֶנּוּ, וְאֶסּוּר לְדַאֵג כָּלֵל בַּשַּׁבַּת אֲפִלּוּ עַל חֶרְבֵּן הַבַּיִת לֹא יִזְכָּרוּ כָּלֵל וְלֹא יִתְוֹדֶה (שם בשם ראשית חכמה).

קס. צָרִיד אָדָם לְדַקְדֵּק בְּמַעֲשָׂיו יוֹתֵר בַּשַּׁבַּת מִבִּימֵי הַחַל וְיִהְיֶה יוֹתֵר יָרָא וְחָרֵד, גַּם יִחְמִיר יוֹתֵר בַּסִּפִּיקָא דַּסִּפִּיקָא דְאֶסּוּרִים, וְעֹנֵשׁ עַל הָעֵבֶרָה הוּא כְּפוּל וּמְכַפֵּל יוֹתֵר (של"ה הק, מנחת שבת כ).

קסא. הַמְּבֻזָּה תִּלְמִיד חָכָם כָּאֵלּוּ מְבֻזָּה הַשַּׁבַּת שֶׁהוּא כָּאֵלּוּ עוֹבֵד כּוֹכָבִים (אליהו רבה משנה ברורה א).

קסב. יֵשׁ לָנוּ קִבְלָה שְׁבִשְׁעָה שִׁישְׂרָאֵל לְמַטָּה אוֹמְרִים בָּרְכוּ בְּלִיל שַׁבַּת אֲזַ בֵּת קוֹל הוֹלְכָת בְּפִמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה לּוֹמֵר אֲשֶׁרִיכֶם ע"ק שְׂאֲתֶם מְבָרְכִין לְמַטָּה כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ לְמַעֲלָה כְּמָה מִתְּנוּת קְדוּשִׁים אֲשֶׁרִיכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיכֶם בְּעוֹלָם הַבָּא (פע"ח פ"א).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

בזכות מחילה למי שהרע לו

מקורא ע"ב

רבי אבא היה יושב על שער הכניסה של לוד. ראה איש אחד שהיה בא, וישוב על בליטה בצד החר, והיה עיף מן הדרך, וישוב וישן שם. בינתיים ראה נחש אחד שהיה בא אליו. יצא קוסטפא דגורדנא (מין שרץ) והג את הנחש. כשהתעורר אותו האיש, ראה את אותו הנחש כנגדו שהיה מת. הזדקף אותו האיש, ונפלה אותה הבליטה לעמק שתחתיה ונצול.

בא אליו רבי אבא, אמר לו, אמר לי מה מעשיך, שהרי הקדוש ברוך הוא הרחיש לך שני הנסים הללו שאינם לחנם? אמר לו אותו האיש, כל ימי לא שלם לי איש רע בעולם שלא התפייסתי עמו ומחלתי לו. ועוד, אם לא יכלתי להתפייס עמו, לא עליתי על מטתי עד שמחלתי לו ולכל אותם שצערנו אותי, ולא חששתי כל היום לאותו הרע ששלם לי, ולא די לי זה, אלא שמאותו היום והלאה השתדלתי לעשות עמהם טוב.

רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי, וייתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא, וייתיב ונאים תמן. אדהכי חמי חד חווא, דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחווא. כד אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חווא לקבליה, דהוה מית. אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחותוי ואשתזיב.

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי מאן עובדך. דהא קדשא בריך הוא רחיש לך אליו תרין נסין, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערני לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולא די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בָּכָה רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, יִתִּיר עֹבְדֵי
דִּדִּין מִיּוֹסֵף, דִּיּוֹסֵף הוּא אַחֵיו וְדָאִי,
וְהוּא לִיה לְרַחֲמָא עֲלוּי. אָבֵל מַה
דְּעֵבִיד דָּא, יִתִּיר הוּא מִיּוֹסֵף. יָאוּת
הוּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִרְחִישׁ לִיה
נִיפָא עַל נִיפָא.

פִּתַּח וְאָמַר, (מְשַׁלִּי) הוֹלֵךְ בֵּיתָם יֵלֶךְ
בְּטַח וּמַעֲקֵשׁ דְּרָכֵיו יִנְדַע. הוֹלֵךְ בֵּיתָם
יֵלֶךְ בְּטַח, דָּא הֵהוּא בֵּר נֶשׁ, דְּאָזִיל
בְּאַרְחִין דְּאוּרִייתָא. יֵלֶךְ בְּטַח, דְּלֹא
יִכִּלוּ נִזְקֵי דְעֲלֵמָא לְאַבְאֶשָׁא לִיה.
וּמַעֲקֵשׁ דְּרָכֵיו יִנְדַע, מָאן יִנְדַע. דָּא
הוּא מָאן דְּאֶסְטִי מְאַרְחָא דְקִשּׁוּט,
וּבְעִי גַבִּי דְחֻבְרִיה. יִנְדַע, מַהוּ יִנְדַע,
יִשְׁתַּמּוּדַע אִיהוּ בְּעִינֵיהוֹן דְּכָל מְאִרִי
דְּדִינָא, דְּלֹא יִתְאַבִּיד מְנִיְהוּ דִּיּוֹקְנָא
דְּהֵהוּא בֵּר נֶשׁ. בְּגִין לְאַיִיתָאָה לִיה
לְאַתְרָא דִּינִקְמוֹן מְנִיָּה, וּבְגִין כֶּן יִנְדַע.
וְתָא חֲזִי, הֵהוּא דְּאָזִיל בְּאַרְח
קִשּׁוּט, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲפִי עֲלֵיה,
בְּגִין דְּלֹא אֶתִידַע, וְלֹא אֶשְׁתַּמּוּדַע,
לְגַבִּי מְאִרֵּיהוֹן דְּדִינָא. אָבֵל מַעֲקֵשׁ
דְּרָכֵיו יִנְדַע, וְיִשְׁתַּמּוּדַע לְגַבִּיָּהוּ.
זְכָאִין אֵינוֹן בְּנֵי נֶשָׁא דְּאָזִיל בְּאַרְח
קִשּׁוּט, וְאָזִיל לְרוּחָצֻן עַל עֲלֵמָא. דְּלֹא
דְּחִלִי אֵינוֹן בְּעֲלֵמָא דִּין, וְלֹא בְּעֲלֵמָא
דְּאֶתִי:

בָּכָה רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, מַעֲשִׂיו שֶׁל
זֶה הֵם יוֹתֵר מִיּוֹסֵף, שִׁיּוֹסֵף הָיוּ אַחֵיו
וְדָאִי, וְהָיָה לוֹ לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, אָבֵל מַה
שֶׁזֶּה עָשָׂה - יוֹתֵר מִיּוֹסֵף, נֶאֱמָר הוּא
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְחִישׁ לוֹ נֶס עַל
נֶס.

פִּתַּח וְאָמַר, (שֵׁם י) הוֹלֵךְ בֵּיתָם יֵלֶךְ
בְּטַח וּמַעֲקֵשׁ דְּרָכֵיו יִנְדַע. הוֹלֵךְ בֵּיתָם
יֵלֶךְ בְּטַח - זֶה הָאָדָם הֵהוּא שֶׁהוֹלֵךְ
בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, יֵלֶךְ בְּטַח - שֶׁלֹּא
יִכֻּלִּים נִזְקֵי הָעוֹלָם לְהָרַע לוֹ. וּמַעֲקֵשׁ
דְּרָכֵיו יִנְדַע - מִי יִנְדַע? זֶה הוּא מִי
שֶׁסּוֹטָה מְדַרְךְ הָאֶמֶת וְרוֹצֶה לְגַבּוֹת
מִחֻבְרוֹ, יִנְדַע. מַה זֶה יִנְדַע? הוּא יִכֹּר
בְּעִינָיו כָּל בְּעָלֵי הַדִּין שֶׁלֹּא יֵאבֹד מֵהֶם
הַדְּמוּת שֶׁל אוֹתוֹ הָאָדָם, כְּדִי לְהַבִּיא
אוֹתוֹ לְמִקּוֹם שִׁינְקָמוֹ מִמֶּנּוּ, וּמִשּׁוּם
כֶּן יִנְדַע.

וְבֹא וְרֵא, אוֹתוֹ שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְךְ
אֶמֶת, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עָלָיו
כְּדִי שֶׁלֹּא יִנְדַע וְלֹא יִכֹּר לְבְּעָלֵי הַדִּין,
אָבֵל מַעֲקֵשׁ דְּרָכֵיו יִנְדַע וְיִכֹּר לָהֶם.
אֲשֶׁרִי אוֹתָם בְּנֵי הָאָדָם שֶׁהוֹלְכִים
בְּדַרְךְ אֶמֶת וְהוֹלְכִים לְבִטָּח עַל
הָעוֹלָם, שֶׁהֵם אֵינָם פּוֹחֲדִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא.

ספר מִזְכָּה הָרַבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזכה את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

גודל שכרו של המלמד תורה לאחרים, ומזכה את הרבים

ה. במסכת אבות (פרק ה' משנה י"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כדי שלא יהיו תלמידיו בגן עדן והוא בגיהנם, כדכתיב "כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת" והיאך אפשר שמי שהוא חסיד יראה שחת, אלא שאחר צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, כלומר שהשלים וקיים כל התורה הוא וכל ישראל עמו. (פירוש רבינו יונה אבות פרק ה' משנה י"ח)

המזכה את הרבים לא יבא לא לידי חטא ולא לידי הרהור

ו. במסכת אבות (פ"ה מי"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כשאדם עושה זכות גדולה כזו, מדת הדין נותנת לשלם שכר גדול כזה שלא להביא חטא על ידו ולא הרהור עבירה, וזהו שכרו ששכר מצוה מצוה. (פירוש רבינו יונה על אבות פ"ה מי"ח).

כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה. ז. איתא בסנהדרין צ"ט: אמר רבי אבהו כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה, שנאמר ומטך אשר הכית בו את היאר, וכי משה הכהו והלא אהרן הכהו, אלא לומר לך כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה.

וברש"י שם: כאליו עשאו. לאותו דבר מצוה: והלא אהרן הכה, דכתיב (שמות ז) ויאמר אל אהרן קח מטך ונסה ידך.

כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה כאילו יצרו ורקמו והביאו לעולם

ח. ובתוספתא הוריות (פרק א ז) וזה לשונו: ומנין שכל השונה פרק אחד לחברו מעלה עליו כתוב כאילו הוא יצרו ורקמו והביאו לעולם

שנאמר (ירמיה טז) אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה, כאותו הפה שזרק
נשמה באדם הראשון, כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה מעלין
עליו כאילו יצרו ורקמו והביאו לעולם.

כאלו הוא בראו

ט. ובשיר השירים (א, כב) וזה לשונו: כל המכניס בריה אחת לתוך כנפי
השכינה, מעלין עליו כאלו הוא בראו, עד כאן לשונו.

הרוצה לחיות

י. ואם אינו למוד לקרות ולשנות מה יעשה? ילך ויעשה פרנס על הצבור
והוא חי.
(ויק"ר כה א)

כעוסק בתורה

יא. העוסק בצרכי צבור כעוסק בתורה.
(ירוש' ברכות ה א)

המניח צרכי ציבור כאילו לוקח שוחד

יב. מברכתא היתא עוברת בבאר שבע והיו מניחין צרכי צבור ועוסקים
בצרכי עצמן ומכח אותו מעשה מעלה הכתוב כאילו לקחו שוחד.
(ב"ר פ"ה יג)

כל טורח הציבור עליו

יג. נתמנה אדם בראש ונוטל טלית לא יאמר לטובתי אני נזקק לא איכפת
לי בצבור אלא כל טורח הצבור עליו.
(שמו"ר כז ח)

סוף שהוא נופל

יד. מה אגוז זה חלק וכל מי שעולה לראשו ואינו נותן דעתו האיך יעלה,
סוף שהוא נופל, כך כל מי שהוא מנהיג שררה על הצבור בישראל
ואינו נותן דעתו האיך הוא מנהיג את ישראל סוף שהוא נופל.
(שיר השירים רבה ו יז)

שבחן של צדיקים

טו. להודיע שבחן של צדיקים כשהם נפטרים מניחין צורך עצמן ועוסקין
בצורך צבור.
(ספרי פנחס קלח)

הקדוש ברוך הוא ממלא החסרון להעוסק בצרכי ציבור

טז. כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. נראה לי כי אלו שאין מזכין את הרבים ואין עליהם עול הצבור ואימתא דציבורא הם יכולין להשתדל בתורה עצמן כי אין להם טירדא וביטול הזמן ומונע ומעכב מחמת פחד ואימה, מה שאין כן אלו שעול הצבור עליהם על פי רוב מחמת צרות הלב ומפחד הציבור אין יכולים לעשות שום דבר, נמצא יש להם היזק רב וחסרון וגרעון בהשתלשלות חובות עצמם אך יתברך שמו ברוב רחמיו ממלא להם החסרון, והיינו "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו" רצונו לומר אין גרעון וחסרון בא על ידי זה שמזכה את הרבים. והוא נכון בסייעתא דשמיא.

(ישמח משה)

גורם הזכות על ישראל

יז. משה זכה וזיכה את הרבים זכות תלוי בו. יש לדקדק הלשון "תלוי בו", אך יש לפרש כמו שאמרתי גבי גדעון כתיב "לך בכוחך זה", ואמרתי, בכוחך זה, תיכף כשלמדת סניגוריא עליהם, תיכף נהפך מדת הדין לרחמים, שתיכף כשהצדיק מלמד זכות על האדם, תיכף נהפך מדת הדין לרחמים, וזה שכתב המשנה "משה זכה וזיכה את הרבים", פירוש שמשא היה רגיל תמיד לדבר טוב על ישראל וזיכה אותם תמיד, בזה היה פועל תמיד רחמים על ישראל, וזהו שאמר "זכות הרבים תלוי בו" פירוש הוא היה גורם הזכות על ישראל בזה שזיכה אותם תמיד.

(זרע קודש)

העוסק בצרכי ציבור שכרו הרבה מאוד

יח. ובאמת עיקר כוונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחדל אנחנו לעשות כמוהם, ובפרט העוסקים בצרכי ציבור, כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי ציבור וביטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך ביאור איך חס ושלום יכפור רבי אבהו בשכר תורה ומצות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבואר בגמ' כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', וא"כ מארץ ישראל

מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן ביטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דיבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי ציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והיינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי ציבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלימות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מיעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאוד.

(יערות דבש)

חבר אני לכל אשר יראוך (תהלים קי"ט, ס"ג)

יט. "מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות", - זה שנמנו חביריו לדבר מצוה ולא נמנה עמהם.

(ברכות כו)

הרי שמן הדין הוא שצריך להימנות עם חביריו לדבר מצוה, ואם אינו נמנה עמהם הרי זה חסרון שלא יוכל שוב להמנות.

וזאת הרי כל אחד ואחד מאתנו יש בכוחו להימנות ולהיות ממזכי הרבים כל אחד בחלק השייך לו והראוי לו: הרב בהשפעתו הגדולה, העשיר בעשרו, והדל בזמנו וכו' ויחד להיות נימנים לחבורה אחת להצלת הרבים ומזכי הרבים. וכל אחד יש לו בכוחו חלק אחד שיכול לעזור בזה מי בדבר גדול ומי בדבר קטן ולהיות לכל הפחות נטפל לעושי מצוה וכמאמרם ז"ל: (מכות ה) הנטפל לעושי מצוה כעושי מצוה, [וה"ה להיפך].

(ת"כ ורש"י ויקרא ה, יז)

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדוד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

מתוך מכתב חזק שכתב

כ"ק אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א

לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הזהר בכל העולם
כלו - על ידי מפעל הזהר העולמי!

אשרי חלקכם שזכיתם לסייע למפעל קדוש ויקר המזרז ומקרב הגאולה
כהבטחת משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בזהר הקדוש
פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
שבזכות חבורה, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא
צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לך! כמבאר בספר תקוני הזהר (תקון שתיתא בסופו),
שבשעה שאלוהי הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא
שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה
להם "כמה רב כחו וקדשנו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה
ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך
כד יתגלו לתתא בדרך בתראה בסוף יומיא, ובגיגיה, וקראתם דרור בארץ".
ובלשון הקדש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה
למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור
בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

גדולי ישראל בכל הדורות הכירו בגדל המעלה שבבלמוד ספר הזהר, שמבטל
כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. הם, שידעו
את עצם קדשתה אפלו באמירה בעלמא. ומי לנו גדול כהרמח"ל זכותו יגן
עלינו אמן - רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו
אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא
עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף
ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות
ולקרב הגאולה ברחמים.

לכן תקנו בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות
 ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב
 על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל
 קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובנדאי היה להם לפקח על זאת
 ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר
 הזה אחרי גומ, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום
 ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה
 לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".
 גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד
 תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו
 יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה
 ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקנו מ"ג כתב, כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה
 עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו
 תקנו למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח
 לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים
 ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקנו ל' כתב, וזה לשונו: כפה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה.
 וענשם כפה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים
 הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה
 בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

כאן המקום להאריך מכמה וכמה מקורות המחשיבים מאד את למוד ספר
 הזהר דוקא בימינו, דור עקבתא דמשיחא, כן מובא בספר אור ישרים מירא
 דכ"א שכתב: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן
 בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף
 על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה מקרב הגאולה
 ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, כמו שכתוב: כאלו פדאני אני ובני מן הגלות כו'. כי
 כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה יבוא דרור, כי סגלה
 זו בו ולא בזולתו.

בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר
 הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא

מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׂבִיכוֹת הַמַּתְעַסְקִים בּוֹ תִצְמַח הַגָּאֲלָה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם כַּנֶּזְכָּר
בְּפָרָשׁ תַּיִיחַ (יִדֵּי רִי"ז), עַל דָּא כְּתִיב: קַח צִנְצֻנֹת אַחַת וְתֵן שָׁמָּה מְלֵא הָעֹמֶר מִן
כּו' לְמִשְׁמֶרֶת, לֹא צִנְעוּתָא, וְהָבֵן זֶה מְאֹד. (הָרֵב חַיִּים וִיטָאֵל זֶלֶה"ה בְּהַקְדַּמְתּוֹ לְשֹׁעַר
הַהַקְדָּמוֹת).

הִנֵּה מְבֹאֵר בְּשָׁל"ה, עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת, מְאֻמֵּר רֵאשׁוֹן, שֶׁהַחֲבוּר מִהֲזָהָר הִיָּה עֲתִיד
לְהִיֹּת גָּנוּז וְכו' עַד שְׂיָבוֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים שָׂאָז יִתְגַּלֶּה לְתַחְתּוֹנִים,
וּבִזְכוֹת הָעוֹסְקִים יָבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אַז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה בְּסִבָּתוֹ, אֲשֶׁר זֶה תִּהְיֶה
סִבָּה קְרוֹבָה לְבִיָּאתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאֻמֵּר וּבִגְיָנִיה וּשְׂבִיכָתָם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְכו', כְּדִי
שְׂבִיכּוֹתוֹ יִגָּאֲלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁם שֶׁלֹּא נִגָּאֲלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֲצִרָף הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם פֶּסַח וּבְדָם מִילָה, כֵּן גָּאֲלָה הָעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה הַגָּאֲלָה עַד
שְׂיִזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְדָּשָׁה הַזֶּה, וְהוּא רָצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרִי הַזֹּכֶה בָּהּ.

וּלְשׁוֹן דְּגָל מַחְנֶה אֶפְרַיִם פְּרֻשֶׁת שְׁמִינִי: וְזֶהוּ דִּרְשׁ דִּרְשׁ מֹשֶׁה, הִינּוּ כְּשִׁיתְגַּלֶּה
(כִּי בְּכָל דּוֹר וָדוֹר יֵשׁ בְּחִינַת מֹשֶׁה, וְאֵינָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הִיָּה בְּחִינַת מֹשֶׁה), וְיִדְרֹשׁ
מִה שְׂדִרְשׁ כְּבֵר מֹשֶׁה, הִינּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, סֵפֶר הַזֹּהָר, אַז וְהִנֵּה שִׁרְיָה, הִינּוּ
שְׂיִתְבַטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יְהִי הַגָּאֲלָה שְׂיִבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן סְלָה
וְעַד.

וְגַם עַל יְדֵי הַחֲבוּר הַהוּא יְהִי בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקַלּוֹת הַגָּלוּת וְהַשְׁבָּתָת
הַקְּטָרוּגִים (חֲסִיד לְאַבְרָהָם מַעֲנֵן רֵאשׁוֹן נֶהָר כ"ד).

הַכֹּל תִּלְוִי בְּעֶסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעֵתָנוּ מִלְּהַתְעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרֶמֶת אַחוֹר
וְעֹכֹב בְּנִין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתָנוּ (הַקְדָּמַת הָרֵב חַיִּים וִיטָאֵל לַעֲץ חַיִּים).

אִם עַד כְּדִי כָּךְ גָּדוֹל וְעֶצּוֹם כַּחוֹ שֶׁל הַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר, אִין לָנוּ אֵלָא לְחַזֵּק
אֶת יְדֵי עוֹשֵׂי מְלָאכַת הַקְדָּשׁ, לְהוֹסִיף לָהֶם אֲמִץ וְכַח וְחֻזְקָא בְּעִבּוּדָתָם הַקְדוֹשָׁה,
אֲמִצּוֹ מִתְנִים וְחִגְרוֹ עַד לְהַמְשִׁיף וּלְהַפִּיץ אֶת אוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי,
לְפָרְסָם כַּחוֹ בְּעוֹלָם וּלְסִיעַ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר.

נִשְׂאָר לָנוּ אִיפֹה לְבַרְכָּכֶם, הוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת חֵיל לְהַרְבוֹת חֵילִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הִיא וְאוֹרֵיָתָא, וְיִהִי הַבְּרָכָה בְּמַעֲשֵׂי יְדֵיכֶם עַד אֲשֶׁר תִּשְׁלַם כָּל הַמְּלָאכָה, לְהַבִּיא
אֶת הָעוֹלָם לְשִׁלְמוֹתוֹ הָאֲמִתִּית, וְיִהִי שֵׁם הַשֵּׁם שְׁלֵם וְכִסְאוֹ שְׁלֵם וְתִכּוֹן כִּסְאוֹ
לְעַד בְּבִיאת מַלְכֵנוּ וּמְשִׁיחֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן.

שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס

אַבְדָּק"ק עֲטָרַת יִשְׁעִיָה הָאֶלְמִין בֵּית שְׁמֵשׁ

מאמרים קצרים על גודל המכשול של האוכל מאכלות אסורות

- הנכשל במאכלות אסורות, נכנס בו מחשבת כפירה ומינות (רמב"ם).
- הבנים יוצאים לתרבות רעה ח"ו (אגרא דפרקא אות קכ"ו).
- מכניס טומאה בלבו ובנפשו (מסילת ישרים).
- למה משיח לא בא בשנת הכת"ר? - תשובה! עבור שוחטים קלים, (דרך הנשר, שמרו משפט).
- כל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו - מי החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? - מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטריפות (ברית מטה משה על הגדה של פסח).
- אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא (יש שכר עמוד מ"ב).
- נעשה מין ורשע (האריז"ל).
- מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים (קב הישר פרק קב).
- שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים (שו"ת דברי חיים).
- הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם).
- מחזה מחרידה ומזעזע: השוחט אינו שוחט עוף או במה, רק שוחט את עצמו.
- אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש (חפץ חיים).
- רואים אנו מכל זה ג"כ דהמכשול במאכלות אסורות מביא את האדם לידי מינות ועבודה זרה רח"ל.
- התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות - על ידי הרב הקדוש בעל "מגלה עמוקות" הגאון הקדוש המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא - מאורע מסעיר שהתרחש בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמוקות" זצ"ל.

המשך 'שבת בו תשוב' מעמוד יג

רב הונא משמע שהתורה היא הפנימיות והיראה היא השער ליכנס בה וצריך שתקדים היראה לתורה, ומר' ינאי משמע שהיראה היא הפנימית והתורה היא השער, שר' ינאי קאי על רבה שאמר שאדם שיש בו תורה ואין בו יראה כו' ועלה מכריז ר' ינאי חבל על דלית לי' דרתא היינו שאין לו יראה ותועצא לדרתא עביד, והמשיל היראה לדירה והתורה לשער, ורבה המשיל להיפוך התורה למפתחות הפנימיות והיראה למפתחות החיצונות.

המשך יבא בחוברת הבאה